

ΠΙΝΥΞ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ 'Οδός «Μαιζώνος»	Συνδρομή ἑτησία δρ. 6. — Καταχώρησ. ὑπέλιχος λ. 30. Λειτουργῆς Σ. Α. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Δικηγόρος	ΠΑΤΡΑΙ Δεκέμβριος 1897
------------------------------	--	---------------------------

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπ. 30.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία Ἐφετείου Πατρῶν (1896)
Γερμανικὴ Νομολογία.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

'Αριθ. 1244 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

¹Ανακοπὴ πίνακος κατατάξεως— δικαιομανικὴ ἐνάσκησις— οὐ δόλος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Νόμων (II. N. 55. (50. 17) καὶ αὐτόθι N. 151) ὁ τὰ δικάϊα του ἀσκῶν δὲν θεωρεῖται ἐν δόλῳ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἐφεισβλητοὶ ἀνακόψαντες τὸν πίνακα κατατάξεως καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀνακοπῇ των λόγους, καὶ διότι ὁ ἀρχικὸς τίτλος τοῦ ἐκκαλοῦντος ἦν ἄκυρος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀνακοπῇ των λόγους, ἐξήσκησαν δικαίωμα ὃ εἶχον ἐκ τοῦ νόμου, καὶ ἀφσὺ διετάχθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόδειξις περὶ τοῦ βασιμίου ἢ μὴ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ἀκυρότητος τοῦ τίτλου των δὲν θεωροῦνται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου διατελοῦντες ἐν δόλῳ, ἐπομένως δέον ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀνταγωγὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος ζητοῦντος τόκους τοῦ ποσοῦ δι' ὃ κατατάσσεται ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς τῶν ἐφεισβλήτων κατὰ τοῦ πίνακος, ὡς ἀνυπόστατος (*).

'Αριθ. 1249 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

¹Οφειλὴ πρὸς Ἐθνικὴν Τράπεζαν — ἅμα λήξει προθεσμία ἔντοκος αὐτοδικαίως—ἐγγυητὴς ἀνευ διζήσεως — ἐνέχεται omnem causam.

Ἐπειδὴ ὄχι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐσφαλμένως

(*) Ἀντίστοιχοι καὶ αἱ τῶν Βασιλικῶν (II. γ') διατάξεις 56, 151 καὶ 155. Κατὰ τοῦτο, παγία ἡ Νομολογία.

ἀπεφάσισεν ἡ ἐκκαλούμενη ἀπόφασις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τοῦ γραμματίου, ὀφείλονται τόκοι λόγῳ τῆς ζημίας ἢν ὑπέστη ἡ Τράπεζα παραδοθέντος τοῦ γραμματίου ὡς ὀφειλομένου, ἐνῶ ἦτον ἐξωφλημένος, καὶ διότι ἔκτοτε κατέστη ὑπερήμερος ὁ ὀφειλέτης, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ περὶ Ἐθνικῆς Τραπεζικῆς Νόμου αἱ πρὸς τὴν Τράπεζαν ὀφειλαὶ καθίστανται αὐτοδικαίως δηλαδὴ καὶ ἀνενοχλήτως ἔντοκοι ἅμα λήξεως τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας, ὃ δὲ νῦν ἐφεισβλητος, ὑπόχρεως εἶναι εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ τῶν τόκων τούτων ἦτοι τῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας καὶ μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἀφσὺ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4531 συμβολαίου, παραιτηθεὶς τῆς διζήσεως ἐγγυητῆ ἀπεριορίστως διὰ δραχ. 15.000 ἦτοι ἀνευ τινος ἐπιφυλάξεως, καὶ κατὰ νόμον ὅταν ὁ ἐγγυητὴς ἀποδέχεται ἐν γένει καὶ ἀπεριορίστως τὴν μετὰ τοῦ ὀφειλέτου συνυποχρέωσιν εὐθύνεται καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ πρωτοφειλέτου καθυστεροῦντας τόκους (Νόμος Βασιλ. 54 (20 1) 24 (23. 3) 58 (26. 1) Πανδ. 19. 2) 24 (22. 1) καὶ 28 (26. 1).

'Αριθ. 1268 (1896)

Εισηγητὴς ὁ πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Μεσοτοίχος κατασκευασθεὶς ὑπὸ προκτῆτορος — ἐπακούμβησις μεταγενεστέρα μετὰ πώλησιν — ἀγωγὴ νέου κυρίου — ἀπαράδεκτος, διότι μόνον τῷ πρώτῳ ἀνήκει.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς περὶ κοινωνίας διατάξεις καὶ ἰδίως τοῦ Νόμου 6. καὶ Νόμου 14 § 1 Π. (10. 3) ὁ συνιδιοκτῆτης ἀπαλλοτριώσας τὴν ἐπὶ τοῦ κοινῷ κτήματος μερίδα του ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν προσωπικὴν ἀγωγὴν, τὴν ὀφείλιμον περὶ διαιρέσεως κοινῷ, κατὰ τῶν πρὶν τῆς ἀπαλλοτριώσεως συνιδιοκτητῶν του πρὸς ἀπαίτησιν τῶν παρ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κοινῷ κτήματος γενομένων δαπανῶν ἀναλόγως βεβαίως τῆς ἐπὶ τοῦ κοινῷ κτήματος μερίδος των τῶν διατάξεων δὲ τούτων ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπὶ τοῦ κοινῷ μεσοτοίχου, διότι καὶ τοῦτο

ἔστιν ἐξ ἀδαιρέτου κοινὸν κτῆμα τῶν ιδιοκτητῶν τῶν συνεχομένων κτημάτων, τὴν περὶ ἀπαιτήσεως τῆς πρὸς κατασκευὴν τοῦ κοινῆς μεσοτοίχου γενομένης δαπάνης ἀγωγὴν ἔχει ὁ τὴν δαπάνην ταύτην καταβλῶν συνιδιοκτῆτης, καὶ τοι κατόπιν ἐπικύσει ὡν τοιοῦτος διὰ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῆς μερίδος του, καὶ οὐχὶ ὁ εἰδικὸς ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου διάδοχος πρὸς ὃν μετεβίβασε τὸ κτῆμα, τῆς περὶ τῆς δαπάνης ταύτης ἀγωγῆς οὐσης ὡς εἴρηται προσωπικῆς καὶ οὐχὶ πραγματικῆς, "Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὑμολογοῦντος τοῦ ἐνάγοντος δι' αὐτοῦ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, ὅτι τὸν περὶ οὗ πρόκειται κοινὸν μεσοτοίχον ἐκτίσεν ἰδίαις δαπάναις ὁ δικαιοπαροχὸς του παρ' οὗ ἠγόρασε κατόπιν ὁ ἐνάγων τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἡ μία ἐκ τῶν πλευρῶν ἀποτελεῖ καὶ τὸν περὶ οὗ πρόκειται κοινὸν μεσοτοίχον, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν πληρωμὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα τῆς ἡμισείας ἀξίας τοῦ κοινῆς μεσοτοίχου, δηλαδὴ τῆς πρὸς κατασκευὴν τοῦ κοινῆς μεσοτοίχου δαπάνης, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέα ἐστὶ. Δὲν καθίστησι δὲ τὴν ἀγωγὴν ταύτην βᾶσιμον τὸ περιστατικὸν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐπακούθησεν ἐπὶ τοῦ κοινῆς μεσοτοίχου μετὰ τὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα πώλησιν τῆς οἰκίας, διότι ὡς εἴρηται ἡ ἀγωγὴ αὕτη εἶναι προσωπικὴ πηγάζουσα ἐκ τῆς παρὰ τοῦ συνιδιοκτήτου ἐπὶ τοῦ κοινῆς κτήματος γενομένης δαπάνης καὶ οὐχὶ ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ἐπακουμῆσεως(*)

Ἄριθ. 1270 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Πτώχευσις ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας — συνεπιφέρει καὶ τὴν τῶν μελῶν — ἰσχύς συμβιβασμοῦ καὶ κατὰ ἀτομικῶν δανειστῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα περὶ πτωχεύσεως νόμον, οὐ μόνον τὸν νέον ἀλλὰ καὶ τὸν παλαιὸν (καθ' ὃν ὡς ἐκ τοῦ χρόνου τῆς πτωχεύσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἐταιρίας, δέον νὰ λυθῶσι τὰ ἐνταῦθα ἀναφερόμενα σχετικὰ ζητήματα καὶ τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις συμπίπτουσιν ἐν τούτῳ πρὸς τὰς τοῦ νεωτέρου), ἀφ' ἐνός μὲν ἐν τῇ περὶ πτωχεύσεως ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας δηλώσει, πρέπει ἀναγκαίως νὰ περιέχηται τὸ ὄνομα καὶ ἡ κατοικία ἐνός ἐκάστου ἐταίρου, καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ σφραγίδες δέον νὰ ἐπιτίθωνται οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κυρίου τῆς ἐταιρίας καταστήματος,

(*) Ἡ λύσις μᾶλλον σύμφωνος πρὸς τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου Β τοῦ Β. Δ. τῆς 9' Ἀπριλίου 1836.

ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰδιαίτερου ἐνός ἐκάστου τῶν ἀλληλεγγύων συνεταίρων (ἄρθρ. 440. 452). Ἐκ τούτων δὲ συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὴν παρατήρησιν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τελεῖ ἐν πτωχεύσει ἡ ἐταιρία καὶ νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει καὶ οἱ ἀλληλεγγύως καὶ προσωπικῶς διὰ τὰ χρέη ἐκείνης εὐθυνόμενοι ἐταίροι, εἰκότως δύναται νὰ συναχθῆ ὡς συμπέρασμα α') ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἀλληλεγγύου τῶν ἐταίρων ἐνοχῆς, ἢ πτώχευσις τοῦ νομικοῦ προσώπου παρασύρει καὶ αὐτοὺς ἀτομικῶς καὶ β') ὅτι ἐν ταύτῃ περιπτώσει διαξάγεται ἐκτὸς τῆς ἐταιρικῆς πτωχεύσεως καὶ ἡ προσωπικὴ τῶν ὑπαρχόντων ὁμορρυθμῶν μελῶν αὐτῆς, ἐκάστη τῶν ὁποίων, δέον νὰ ἔχη ἴδιον εἰσηγητὴν, συνδίκους, δικαιοδοσίαν κλπ. Ὅθεν κατὰ ταῦτα περιττὴ ἀποβαίνει ἐν προκειμένῳ ἡ ἐκτίμησις τῶν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δόλου τῆς πτωχεύσεως ἐταιρίας προσκομιζομένων ἀποδείξεων καθόσον ὁ I Σ*** ὅστις ἐπιτάσσεται κατὰ τὴν ἐπιδίκον διαφορὰν πρὸς πληρωμὴν χρέους ἀτομικοῦ, θεωρεῖται μὲν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα μέλους τῆς πτωχεύσεως ἐταιρίας ἀδελφοὶ Σ***, ὡς πτωχεύσας ἐπίσης, ἀλλ' οἱ ἀτομικοὶ αὐτοῦ δανεισταί, οὔτε ὠφελούνται οὔτε βλάπτονται ἐκ τοῦ διὰ τὴν ἐταιρίαν καταρτισθέντος συμβιβασμοῦ, ὅστις ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς τοὺς δανειστάς τῆς ἐταιρίας, καὶ ἐπομένως ὁ ἐπιταχθεὶς ὀφειλέτης, ὅστις δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι συνεβίβασθη καὶ μετὰ τῶν ἀτομικῶν αὐτοῦ δανειστῶν δὲν δύναται οὔτε νὰ ἐπικαλῆται ἀπέναντι αὐτῶν τὸν συμβιβασμὸν τῆς ἐταιρίας οὔτε νὰ ἀξιοί τὴν κατὰ τοὺς ὅρους αὐτοῦ πληρωμὴν τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως (Barridge ἀριθ. 44). Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἀφοῦ ἡ πτώχευσις τῆς ἐταιρίας ἐπαγεται ἀναγκαίως καὶ τὴν τοῦ ἐταίρου, οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ὀρίζει ρητῶς ὅτι πρέπει καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν νὰ διεξαχθῆται ἰδιαίτερα διαδικασία, ἔπεται ὅτι καὶ οἱ ἀτομικοὶ τοῦ ἐταίρου δανεισταὶ ὑπόκεινται εἰς τοὺς ὅρους τοῦ καταρτισθέντος συμβιβασμοῦ τῆς ἐταιρίας, οἱ δανεισταὶ τῆς ὁποίας οὐδεμίαν μάλιστα ὑφίστανται ἐντεῦθεν βλάβην, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ἠδύνατο ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ ἐπικαλεσθῆ τὸν συμβιβασμὸν τῆς ἐταιρίας ὁ ἐπιταχθεὶς ὀφειλέτης, ὅστις ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει καίτοι διατελῶν ἐν πτωχεύσει, θέλει πληρῶσει τοὺς μὲν δανειστάς τῆς ἐταιρίας (ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἐνέχεται καὶ ἀτομικῶς) κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ συμβιβασμοῦ, τοὺς δὲ ἀτομικοὺς ἄνευ μείωσεως τῶν ὀφειλομένων.

Ἄριθ. 1273 (1896)

Εισαγητής ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Χειροποίητα ἔργα παρὰ ποταμῶν πρὸς ἀποτροπὴν βλάβης — ἐπιτρεπτόν ἂν δὲν μεταβάλληται πόρος ἢ πλοῦς.

Ἐπειδὴ κατὰ γενικὴν τοῦ παρ' ἡμῖν πολιτευομένου δικαίου ἀρχὴν, διὰ ρητῶν προσκυρουμένων διατάξεων (Ν. 1 § 8 (43. 12) τῶν Πανδ. Βασ. (III τίτλ. 16 καὶ Ἄρμ. βιβλ. Β' τίτλ. Δ' τεμ. 99), ἀπαγορεύεται μὲν ἀληθῶς τὸ ποιεῖν χειροποίητον ἔργον ἢ ἐκβάλλειν τι ἐν τοῖς ποταμοῖς, δι' ὧν καταβλάπτεται ὁ πόρος αὐτῶν ἢ ὁ πλοῦς, οὐχὶ ὁμως καὶ ὅταν τὸ τοιοῦτον ἔργον ἐγείρεται παρὰ τοῦ ἀπειλουμένου ἰδιοκτητοῦ πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου καὶ οὕτως ὥστε νὰ μὴ παραβλάπτηται ὅπωςδὴποτε ὁ ποταμὸς ἢ τρίτος τις (αἰεξέστι κατὰ τῆς ἰδίας ὄχθης ποιεῖν ἔργον, ὥστε μὴ βλάβηται τὸν ποταμὸν τοὺς ἀγρούς). Τοιαύτης δ' οὐσίας τῆς ἀληθοῦς τοῦ νόμου ἐννοίας, ἐπιταί κατ' ἀνάγκην, ὅτι οὔτε ἡ τοῦ Πρωτοδικείου, οὔτε ἡ προηγουμένη τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπόφασις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι πλημμελῶς καὶ ἐκ παρερμηνείας τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων, ἐδέξατο κατ' ἀρχὴν τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης δικόγραφον. Καθόσον τοῦτο ὁρίζον ἐπ' ἀκριβεῖα ὅτι τὸ παρεμποδισθὲν τεχνικὸν ἔργον, ἠθελεν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἀπλοῦν τοῦ ποταμοῦ περιορισμὸν ἐντὸς τῆς φυσικῆς αὐτοῦ κοίτης καὶ ὅτι θὰ ἦτον ὅλως διὰ τοὺς ἐναγομένους ἀζημίον, περιέχει πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος ἀπαιτούμενα ἀναγκαίως στοιχεῖα.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 74, 76 καὶ 78 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ Δημοτικῆς Ἀστυνομίας Διατάγματος, ὡς καὶ τοῦ ἐδ. 34 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ἀπὸ 5 Δεβρίου 1845 περὶ καθηκόντων τῶν νομαρχῶν ἐτέρου Β. Διατάγματος, ἃς ἐπικαλοῦνται οἱ ἐναγομένοι, ἀνατιθέασιν μὲν ἀληθῶς τοῖς ἀνωτέρω μνημονουμένοις ὑπαλλήλοις τὴν λήψιν ἀσφαλιστικῶν μέτρων ἐναντίον πάσης ἐκ τῶν ὑδάτων ζημίας καὶ πλημμυρῶν, ὡς καὶ τὴν παρεμποδίσιν τῆς ἀποστροφῆς τοῦ ποταμοῦ κλπ. ἀλλὰ δὲν ἀπαγορεύει καὶ τὴν διὰ χειροποίητου ἔργου ἐκ μέρους τῶν ἰδιοκτητῶν, ἄνευ βλάβης τοῦ ποταμοῦ, παρεμποδίσιν τῆς εἰς τὰ παρακείμενα αὐτοῦ κτήματα εἰσβολῆς τῶν ὑδάτων. Ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀπορριπτεῖται ἀποβαινουσιν, ὡς ἐπὶ βάσεως πλημμελοῦς ἐρειδόμεναι, πᾶσαι αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικαὶ τῶν ἐναγομένων ἀξιώσεις καθόσον προκειμένου περὶ ἐπιχειρήσεως κατασκευῆς ἔργου τεχνητοῦ, ἀζημίως διὰ τοὺς τρίτους ἐπιχειρουμένου καὶ ἔχοντος ὡς ἀποτέλεσμα οὐχὶ τὴν βλάβην τοῦ πόρου ἢ τοῦ πλοῦ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ τὸν περιορισμὸν

αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ὑπαρχούσης φυσικῆς κοίτης, οὐδεμίαν τὰ ἐπικαλούμενα διατάγματα δύναται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν. καὶ ἂν ἐν προκειμένῳ ἡ ἐκχειλίσις τοῦ ποταμοῦ θεωρηθῇ ὡς πλημμύρα, ἢ ἀποτροπὴ τῆς ὁποίας ἀνετίθη μὲν εἰς τοὺς νομάρχας, ἀλλὰ δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἀζημίως καὶ παρὰ τῶν παραβλαπτομένων ἐντεῦθεν ἰδιωτῶν δυνάμει τῶν ἐν τῇ 7ῃ τῆς παρούσης αἰτιολογίας παρατιθεμένων διατάξεων.

Ἄριθ. 1277 (1896)

Εισαγητής ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἑπηρεσιῶν παροχὴ εἰς ἔμπορον παντοπώλην — ἐκδηλώσεως ἀμοιβαία σκοποῦ ἀποζημιώσεως — στοιχεῖα, βάρος καὶ μέτρα ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ βάσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου εἶναι τὸ ἀνώνυμον συναλλάγμα, ὅτι τούτῃστιν ἄνευ προηγουμένης περὶ μισθοῦ συμφωνίας παρέσχε τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ἀποδεχομένῳ ταύτας, καθὰ δὲ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀγωγῆς ταύτης (ὡς μάλιστα ἐβεβητικῶς καὶ ἐσαφηνίσθη διὰ τῶν τῆς πρώτης πρωτοδικίου συζητήσεως προτάσεων τοῦ ἐναγοντος), σαφῶς προκύπτει τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ παρῆχεν οὗτος καὶ ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ τῇ ἐκατέρωθεν ἐκδηλωθείσῃ προθέσει τῆς εὐλόγου ἀμοιβῆς, ἣτις ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ ἀνώνυμου συναλλάγματος, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον νὰ περιέχηται ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ νὰ ἀποδεικνύηται ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος. Πράγματι ἐκ τῶν νόμων 21 καὶ 22 Πανδ (19. 15) εἰσηγ § 1 (3 24) καταφαίνεται ὅτι ἡ πρόθεσις ἀμοιβῆς, ὀριστέας ἐκ τῶν ὑστέρων, εἶναι ἀπαραίτητος, ἵνα χορηγηθῇ τῷ παρασχόντι τὰς ὑπηρεσίας ἢ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἤτοι ἡ τῶν προγεγραμμένων συμφωνῶν ἀγωγὴ *Sedio animo negotium gestum fuerit ut postea tantum mercedis nomine daretur* καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὴν πρόθεσιν ταύτην δύναται πολλάκις νὰ συναγάγῃ ὁ δικαστής, ὡς σιωπηρῶς προκύπτουσιν ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ὑπηρεσίας, τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὑπηρετήσαντος καὶ ἄλλων περιστάσεων, ἀλλὰ ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀπλᾶ κατ' ἀνθρώπον τεκμήρια, ἐξ ὧν οὐδαμῶς ἀποκλείεται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιλήψεως τοῦ οὐσιώδους τούτου τοῦ δικαιώματος στοιχείου ὑπὸ τοῦ ἀξιούντος τὸ τῆς ἀμοιβῆς δικαίωμα καὶ ὑποχρέου κατὰ συνέπειαν εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ. ἀβάσιμος κατὰ ταῦτα ἐλέγχεται ἡ τε ἐφεσις τοῦ ἐναγομένου, καθ' ὅσον ἐπιδιώκει τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς μὴ περιεχούσης τὸ στοιχεῖον τῆς ἐπὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ προθέσει τῆς ἀμοιβῆς προσφορᾶς καὶ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν, καὶ ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλομένη ἀντίφε-

σις τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς κακῶς βαρυνθέντος τῆ ἀποδείξει τοῦ σκοποῦ τῆς ἀμοιβῆς, ἐνῶ δὲ θεν εἶδει νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι χαριστικῶς ὁ ἐνάγων ὑπηρετεῖ καθ' ὅσον ὁμως πρόδηλος εἶναι ἡ ἀτέλεια τῆς διατυπώσεως τοῦ περι τοῦ σκοποῦ τῆς ἀμοιβῆς μέρους τοῦ ἐπιβληθέντος διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τῶ ἐνάγοντι θέματος, καθόσον ὁ σκοπὸς τῆς ἀμοιβῆς διατυπῶνται μονομερῶς ὡς δηλωθεὶς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος, ἐνῶ ἡ ἀμοιβαία ἐκδήλωσις τοῦ σκοποῦ τῆς ἀμοιβῆς συνιστᾷ τὴν σύμβασιν καὶ παρέχει τὴν ἐκ τοῦ ἀνωνόμου συναλλαγματος ἀγωγὴν, δεκτὴ κατὰ τοῦτο ἀποβαίνει ἡ ἐφesis, καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῶ τέλει τῆς ἀκριβοῦς τοῦ μέρους τούτου τοῦ θέματος διατυπώσεως. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἡ συμφωνία περὶ παροχῆς ὑπηρεσίας, ἄνευ συνομολογήσεως ἐκ προοιμίων μισθοῦ, ἀρκεῖ πρὸς σύστασιν τοῦ ἀνωνόμου συναλλαγματος, ὁ δὲ σκοπὸς τῆς ἀμοιβῆς εἰκάζεται ἐκ τῆς συμφωνίας ταύτης, καὶ ὁ ἐναγόμενος ἐπικαλούμενος τὴν χαριστικὴν καὶ ἄνευ τοιοῦτου σκοποῦ προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν, φέρεי ἐνστάσιν τείνουσαν εἰς ἀνατροπὴν τοῦ ἀνωνόμου συναλλαγματος καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἐνοχῆς, καὶ ἐπομένως ἀποδεικτέαν ὑπ' αὐτοῦ (*).

Ἐπειδὴ ἀβασίμως αἰτιᾶται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι κακῶς ἐπετράπησαν τῶ ἐνάγοντι μάρτυρες πρὸς ἀπόδειξιν τῆς βρασεως τῆς ἀγωγῆς, τὸ μὲν, διότι δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ἔμπορος καὶ αἰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπηρεσία προσεφέροντο αὐτῶ διὰ τὴν ἀσκησιν τοῦ ἐνεργουμένου ὑπ' αὐτοῦ ἐμπορίου, κατὰ συνέπειαν ἐξ ἀναλογίας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ περὶ Ἄρμοδιότητος Ἐμποροδικείων Νόμου καὶ συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ παρεπομένου, ἐνέχεται ἐμπορικῶς ἀπέναντι τοῦ προσενεγκόντος αὐτῶ τὰς ὑπηρεσίας καὶ ἐξιοῦντος διὰ ταύτας ἀμοιβὴν ἐνάγοντος, καὶ ὀρθῶς καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπετράπησαν οἱ μάρτυρες, τὸ δὲ, διότι καὶ ἀνεφικτος ἐτύγχανε τῶ ἐνάγοντι ἡ ἀπόκτησις ἐγγραφου, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ γεγονότος τῆς παροχῆς τῆς ὑπηρεσίας, ὁ δὲ σκοπὸς τῆς ἀμοιβῆς δύναται κατὰ τὰ εἰρημένα νὰ προκύπτῃ καὶ αὐτοματῶς ἐκ τῶν περιστάσεων.

(*) Ὑπόδειγμα ἀκριβολογίας ἢ ἀπόφασις. Τὸ θέμα καθημερινῶς ἐν τῇ πρακτικῇ προβάλλει, καὶ πολλὰ ἐγράφησαν διὰ τὴν Φιλολογίαν δὲ αὐτοῦ πρέπει νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὰς ἀξιολόγους ὑποσημειώσεις τῆς ἐγκυρίου συναδέλφου «Θέμιδος» (Ε' 266. Ζ' 214). Πρὸς τὴν γνώμην τῆς μειοψηφίας εἶχε συμφωνήσει, ἀλλὰ δι' ἀνεπαρκῶν αἰτιολογιῶν, καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 243 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τοῦ Β' αὐτοῦ τμήματος.

Ἄριθ. 1278 (1896)

Κισηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἄγοραπωλησία σταφιδοκαρποῦ ἐν Πύργῳ — ἐήλωσις τιμῆς ὑπὸ πωλητοῦ ἐν ὀρισμένη ἡμέρᾳ.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθὰ διετυπώθη, καὶ ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς φανερῶς προκύπτει, δὲν στηρίζεται εἰς συμφωνίαν μεταξὺ τῶν μερῶν, καθ' ἣν ὁ χρόνος τῆς δηλώσεως ἐκ μέρους τοῦ πωλητοῦ κατὰ τὸν ὅποιον ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ τιμῆς κανονισθῆσεται τὸ τίμημα τοῦ σταφιδοκαρποῦ ἀφῆθη πάντῃ ἀπεριόριστος, ὅπερ ἤθελε ἐπαγάγει ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως δι' ἔλλειψιν βεβαίον τιμήματος, ἐλλείποντος διὰ τὸ ἀδῆλον τοῦ χρόνου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐμμέσου προσδιορισμοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ στηρίζεται εἰς συμφωνίαν, καθ' ἣν τὸ τῆς δηλώσεως δικαίωμα τοῦ πωλητοῦ ἡδύνατο καὶ εἶδει νὰ ἀσκηθῇ ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ἀγορᾷ Πύργου ὑπῆρχεν ἀπώλητος σταφιδοκαρπὸς τῆς ἐσοδείας τοῦ 1888, καὶ εἰς τὸ γεγονός ὅτι τοιοῦτος ὑπῆρχε κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1839, τιμώμενος τότε ἀντὶ δραχμῶν 140 κατὰ χιλιόλιτρον. Κατὰ συνέπειαν, ἀφοῦ διὰ τοῦ δηλωθέντος συνεπεία τῆς ὑπ' ἀριθ 1041 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπειείου τούτου καὶ δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὄρκου, ἀπεκρούσθη τὸ στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς περὶ συμφωνηθέντος δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος ὅπως ἡ δῆλωσις αὐτοῦ τυγχάνῃ παραδεκτὴ μέχρις ὅτου ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἀγορᾷ Πύργου ἀδιάθετον ἀπόθεμα σταφιδοκαρποῦ τῆς ἐσοδείας τοῦ 1888, ἐπεταὶ ὅτι ἄνευ ἄλλης ἐρεύνης ἢ ἀγωγῆς ἀπέβαινε ἀπορριπτέα, διότι ἐλλείπει πλέον ἀπ' αὐτῆς τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον τοῦ χρόνου τοῦ κανονισμοῦ τοῦ τιμήματος, ἐξ οὗ ἤρτηται ὁ προσδιορισμὸς αὐτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ συνομολογήσις τῆς συμβάσεως ἥτις δὲν δύναται νὰ λογισθῇ τελειωθεῖσα πρὶν ἢ διὰ τῆς δηλώσεως τοῦ πωλητοῦ κανονισθῇ τὸ τίμημα. ἐὰν δὲ κατὰ τὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὄρκου καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ ἕτερον χρονικὸν ὄριον ἐτέθη εἰς τὸ πρὸς δῆλωσιν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, ἦτο δηλονότι αὕτη περιοριστέα μέχρις ἐνάρξεως τῆς νέας ἐσοδείας, ἥτις εἶπετο ἀμέσως τῆς ἐσοδείας εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ πωληθεὶς σταφιδοκαρπός, ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶδει νὰ ἀσκηθῇ μέχρι τέλους Ἰουλίου τοῦ 1889, εἰ καὶ ἂν οὐδεὶς ἐτέθη εἰς τὴν δῆλωσιν χρονικὸς περιορισμὸς, τοῦτο δὲν καθιστᾷ ἐρευνητέαν ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην τὴν ἀγωγὴν, διότι κατὰ τὰ εἰρημένα καὶ ἐξ ἀναλογίας τῆς διατάξεως 13 Κῶδ. 4 38. (Βασιλ. ἸΘ' Φ' 21.) ἢ περὶ ἧς πρόκειται ἐπὶ δηλώσει ἀγοραπωλησία δεῖον νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπὸ ἀίρεσιν δηλώσεως διατελοῦσα, διὰ ταύτης δὲ καὶ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον αὐτῆς κανονισμοῦ τοῦ τιμήματος, ἐξέρχεται ἡ

ἀφῆσεις καὶ τελειοῦται ἡ ἀγοραπωλησία, κατὰ συνέπειαν οὐσιώδεις στοιχεῖον τῆς συμβάσεως εἶναι τὸ χρονικὸν ὄριον μέχρι τοῦ ὁποῦ ἐδεῖ νὰ ἀσκηθῆ ἡ τοῦ πωλητοῦ δήλωσις πρὸς κανονισμὸν τοῦ τιμημάτος, καὶ ἡ κατὰ τοῦτο μεταβολὴ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένων, ἡ παραδοχὴ τούτεστιν ἐτέρου ἢ καὶ οὐδενὸς χρονικοῦ ὁρίου τῆς δηλώσεως, ἀλλοιοῖ προδήλως τὴν σύμβασιν στηρίζουσα αὐτήν, ἐπὶ ἐτέρου κανονισμοῦ τοῦ τιμημάτος, οὔτε δύναται πλέον τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῆ τῆς ἐξετάσεως τῆς συμβάσεως οὕτω μεταβεβλημένης, χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀπορριπτέα κατὰ ταῦτα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, καὶ ἀλυσιτελεῖς δεῖν νὰ θεωρηθῶσιν αἱ ταχθεῖσαι διὰ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 506 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως ἀποδείξεις, ὡς καὶ οἱ ὑποβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἰσχυρισμοὶ περὶ τοπικοῦ ἐθίμου ἢ καὶ συνθητικῆς ἐν Πύργῳ, περιοριζούσης τὸν χρόνον τῆς δηλώσεως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς νέας ἐσοδείας. Εἰ καὶ ἡ δύνατό τις εἶπειν ὅτι διὰ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὄρκου ὠμολογήθη ἡ ἀγοραπωλησία ἐπὶ τιμημάτι κανονιστέῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τοῦ πωλητοῦ δήλωσεως, εἰς τὴν οὐδὲν διὰ τοῦ ὄρκου ἐτάχθη ὠρισμένον χρονικὸν ὄριον, ὥστε ἄνευ σημασίας πλέον ἀπέβαιεν ἡ προσθήκη τοῦ ὁμόσαντος, ὅτι δὲν ἐτέθη εἰδικῶς ἐν τῇ συμβάσει ὄρος ἐκτείνων τὸ τῆς δηλώσεως δικαίωμα, μέχρις ὅτου ὑπάρχη ἐν τῇ ἀγορᾷ Πύργου σταφιδοκαρπὸς τῆς ἐσοδείας ἐκείνης, κατὰ συνέπειαν, ὡς ὠμολογήθη διὰ τοῦ ὄρκου ἡ σύμβασις ἦν ἀσαφής καὶ ἔδει διὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῆς νὰ ἐξετασθῆ ἡ ὑπαρξίς τοπικοῦ ἐθίμου ἢ συνθητικῆς ἐν Πύργῳ, καθ' ἣν ὠρισμένη δίδεται ἐξήγησις εἰς τὰς οὕτω διατυπωμένας συμβάσεις, ἀποῦ κατὰ νόμον οὐσιώδη διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν δικαιοπραξιῶν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἢ ἐν τῷ τόπῳ τῆς πράξεως εἰθισμένη ἐκδοχὴ (*).

Ἄριθ. 1318 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Διάδικοι κατοικοῦντες ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἀλλὰ μακρὰν Ἐφρετείου — ἀνακοπὴ — προσθήκη προθεσμίας ἀποστάσεως.

Ἐπειδὴ, μὴ κατοικοῦντος τοῦ ἀνακόπτοντος εἰς τὴν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀλλ' ἐν

(*) Οὕτως γίνονται ἐν Πύργῳ αἱ σταφιδосуαλλαγαὶ μεταξὺ κτηματιῶν καὶ ἐμπόρων. Δηλαδή ὁ παραγωγὸς μεταφέρει τὸν καρπὸν τοῦ εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ ἀγοραστοῦ, μὲ τὸ δικαίωμα τῆς δηλώσεως ἔχον ἐν μέλλοντι χρόνῳ μέχρι τῆς νέας ἐσοδείας νὰ ἐκλέξῃ μίαν ἡμέραν τὴν τρέγουσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ Πύργου τιμὴν, καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει ταύτης νὰ πληρωθῆ.

Πύργῳ, ὅστις ὑπάγεται εἰς τὴν περιφέρειαν ἄλλου Πρωτοδικείου, εἰς τὴν ἑκατῆμερον προθεσμίαν πρὸς ἀνακοπὴν προστίθεται καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως, ἣτις ἐστὶ εἰκοσιπέντε ἡμερῶν (Νόμος ΒΕΚΕ' τοῦ 1894 καὶ Β. Διάταγμα τῆς 17ης Ἰουλίου 1836), κατὰ τὸν τελευταῖον δὲ νόμον ἡ προσθήκη τῆς ἀποστάσεως λαμβάνει χώραν καὶ εἰς τὴν περίστασιν καθ' ἣν ἀμφοτέρω οἱ διάδικοι κατοικοῦσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου *).

Ἄριθ. 1340 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καταδίκη ἐπὶ παραλείψει δηλώσεως ζῶων — παραγραφὴ ποινῆς οὐ συμπαραγράφεται πολιτικὴ ἀποζημίωσις — δεδικασμένον ὡς πρὸς ταύτην ἐξ ἀποφάσεως Πταισματοδίκου.

Ἐπειδὴ δὲν ἀμφισβητοῦσιν οἱ διάδικοι τὴν τελεσιδικίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 156 ὡς ἕνω μνησθείσης ἀποφάσεως, οὐδ' ὅτι αὕτη μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐπὶ δύο ἔτη εἰμειν ἀνεκτέλεστο: συνεπῶς ὡς ἐκ τούτου ἐπῆλθε παραγραφὴ ὡς πρὸς τὴν δι' αὐτῆς ἐπιβληθεῖσαν τῷ ἐφεσιβλήτῳ ποινὴν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 549 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καθ' ἣν αἱ ἀνεκτέλεστοι ποινικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Πταισματοδικείου παραγράφονται μετὰ δύο ἔτη ἐκ τῆς ἐννοίας δὲ τῆς διατάξεως ταύτης συναγεται καὶ ὅτι οὐδεμίαν ἄλλη πρᾶξις δύναται νὰ διακοπῆ τὴν ἕνω παραγραφὴν πλὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, ἕνα ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι ἡ παραγραφὴ διεκόπη, διότι ὁ οἰκονομικὸς Ἐφορὸς συμπεριέλαβε τὴν διὰ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσαν τῷ ἐφεσιβλήτῳ χρηματικὴν ποινὴν εἰς τὸν κατάλογον ὡς ἔσοδον τοῦ Δημοσίου, ἢ διότι ἐξέδωκεν ὁ ἐκκαλῶν ἔνταλμα προσωποκρατήσεως κατὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ΒΠ' τοῦ ἔτους 1892 ἀρθρ. 110 ὀρίσας ὅτι ὁ μὴ δηλώσας τὰ ζῶα τοῦ κτηνοτρόφου τιμωρεῖται μὲ ποινὴν ἴσην μὲ τὸ διπλάσιον τοῦ φόρου τῶν μὴ δηλωθέντων ζῶων του, ἀποδίδων καὶ τὸν φόρον τούτων ἐπεται ὅτι ἠθέλησεν ἵνα σὺν τῇ εἰσαγωγῇ ἐν τῷ Πταισματοδικεῖν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, συνεισάγεται, ἄνευ ἰδίας αἰτήσεως ὡς τὸ ἀρθρ. 6 τῆς Ποιν. Δικον. ἀπαίτεῖ, καὶ ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ πρὸς πληρωμὴν δηλ. τοῦ ἀπλοῦ φόρου, δι' ὃν κατὰ τὸν νόμον ἦτο ὑπόχρεως ὁ κτηνοτρόφος, ἂν δὲν ἀπέκρυπτε τὴν ὑπαρξίν τῶν ζῶων του διὰ τῆς μὴ δηλώσεως

* Contra ἐντελῶς αἱ 371 τοῦ 94 Ἄρ. Πάγ. καὶ 909 καὶ 2165 τοῦ 95 Ἐφ. Ἄθ.

τούτων, ἐξ ἧς πράξεώς του καὶ ἡ ποινικὴ ἀγωγὴ παρήχθη, ὥστε βασιμίου κριθείσης ταύτης, σὺν τῇ ἐπιβολῇ τῆς νομίμου ποινῆς νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ κτηνοτρόφος οὗτος καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀπλοῦ φόρου τῶν μὴ δηλωθέντων ζώων του λόγῳ ἀποζημιώσεως, καθόσον ὁ φόρος οὗτος δὲν ἤδυνατο νὰ βεβαιωθῇ ἄλλως καὶ εἰσπραχθῇ. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ ἀπόφασις τοῦ Πταισματοδικείου ὑπ' ἀριθ. 156 ὑπεχρέωσε τὸν κτηνοτρόφον καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀπλοῦ φόρου τῶν ἀδηλώτων ζώων του, ἤτο: 250 προβάτων καὶ 95 αἰγῶν, δὲν παρεγρήφη διὰ τῆς παρελεύσεως τῶν δύο ἐτῶν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 549 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, διότι ἡ παραγραφὴ τῆς τοιαύτης ὑποχρέωσης, μὴ οὕσα ποινή, ἀλλ' ὡς προειρηται πολιτικὴ ἀποζημιώσις, κρίνεται κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ἀστικοῦ δικαίου (ἄρθρ. 551 καὶ 10 Ποιν. Δικονομ.) ἐπομένως οὐχὶ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφασεῶς του ἔκρινε παραγεγραμμένην τὴν ἄνω μνησθεῖσαν ποινικὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 156 καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπεχρέωσε τὸν ἐφεσιβλήτον εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀπλοῦ φόρου τῶν ἀδηλώτων ζώων του, καὶ δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ ὡς πρὸς τοῦτο αὕτη κατὰ τὸ νόμιμον τῆς ἐφέσεως παράπονον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 156 ἀπόφασις τοῦ Πταισματοδικείου Μυρτουντίων, κατὰ τὴν πρώτην τῆς παρουσίας σκέψιν, εἶναι τελεσιδικία, τοῦτου ἕνεκα δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' οὐδενὸς πλέον ἐνδίκου μέσου ἀνασταλτικὴν ἔχοντος δύναμιν, διότι παρήλθον αἱ πρὸς τοῦτο προθεσμιαί, καὶ δὲν πρόκειται ἐπὶ τοῦ προκειμένου περὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 502 τῆς Ποιν. Δικονομίας δηλ. τῆς ἀνακρίσεως, καὶ καθ' ὅ τοιαύτη, τὸ ἐν αὐτῇ περιεχόμενον πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀλήθεια (res iudicata pro veritate habetur) καὶ ἐπομένως ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταγενεστέρᾳ ἐξέτασις τῆς ὑποθεσεως (non bis in idem) ἄρθρ. 84 § 2 τῆς Ποιν. Δικονομ., ἐπομένως ἄνευ ἀξίας τινός καθίστανται τὰ παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου λεγόμενα, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφασεως εἰσῆχθη οὗτος ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου Δύμης διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν καὶ ἐκνήρυχθη ἀθῶος ταύτης.

Ἄριθ. 1341 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρκος — ἀπαράδεκτον οὐσιαστικῶν ἀντιρρήσεων.

Ἐπειδὴ οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου χορηγεῖ εἰς τὸν διάδικον τὸ δικαίωμα, προκειμένου λόγου περὶ δόσεως ἐπιβληθέντος εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ ὄρκου, εἴτε ἐπακτοῦ, εἴτε δικαστικοῦ (καθόσον καὶ ὁ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβληθεὶς καὶ δο-

θεὶς ὄρκος ἔχει τὴν αὐτὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν ὅπως καὶ ὁ ἐπακτὸς ἄρθρ. 357, 382 Πολιτ. Δικον.), νὰ ἐπιφέρῃ εἴτε πρὸ τῆς δόσεως εἴτε μετὰ τὴν δόσιν ἀντιρρήσεις, ὅταν αὐταὶ δὲν προσβάλλωσι κατὰ τύπους τὴν ἔγκυρον δόσιν αὐτοῦ, οὔτε τείνουσιν εἰς τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν ἀναβολὴν τῆς δόσεως αὐτοῦ, ἐπομένως ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ αἱ κατὰ τῆς δόσεως τοῦ παρὰ τῆς ἐκκαλοῦσης Μονῆς δοθέντος ὄρκου προτεινόμεναι ἀντιρρήσεις παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου δὲν ἀπευθύνονται κατὰ τῆς ἐγκύρου ἢ ἐμπροθέσμου δόσεως τοῦ ὄρκου, ἀλλ' εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ἀβασίμοι κατὰ νόμον κρίνεται, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 273 ἐδαφ. 2 τῆς Πολ. Δικον. ὁ γενόμενος ὄρκος ἀποτελεῖ νόμιμον τεκμήριον (praesumptio juris et de jure), καθ' οὗ δὲν συγχωρεῖται ἀποδείξεις καὶ δέον νὰ κριθῇ κατ' αὐτὸ ἡ διαφορά, οὔτε μεταβάλλει τοῦτο ὁ λόγος ὅτι τάχα ὁ ὄρκος ἐδόθη τυχαίως, ἕνεκα τῶν κατὰ τῆς ὄρκωσιος ἀντιρρήσεων τῆς ἐφεσιβλήτου, διότι ἐντεῦθεν οὐδὲν ἄλλο παρέπεται ἢ ὅτι ὁ ὄρκος ἐδόθη ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ἀπορριφθῶσιν αἱ κατὰ τοῦ κύρους αὐτοῦ ἀντιρρήσεις, ἄρα καὶ ὅτι εἰς τοῦτο μόνον ἡ ἐξουσία τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς περιωρίσθη (*).

Ἄριθ. 1345 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Ἐγερσις ἀγωγῆς ἀνηλίκου ἄνευ νομίμων διατυπώσεων — ἀπαράδεκτον ἀκυρωτικῆς ἐνστάσεως ἐναγομένου — ἀγοραπωλησία — τόκος τιμήματος ἀμέσως ἀπὸ παραδόσεως — ποσοστὸν ἰσικίου τόκου.

Ἐπειδὴ ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῶν διατυπώσεων πρὸς ἔγερσιν δίκης ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἀφορᾷ εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς ὀρφανικῆς περιουσίας καὶ δὲν ἔχουν συμφέρον νὰ ἐπικαλεσθῶσιν αὐτὴν τρίτοι, ἐπομένως ἀλυσιτελῶς προβαλλεῖ ὁ ἐφεσιβλήτος ὅτι δὲν προηγήθη γνῶμη δικηγόρου καὶ πρᾶξις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου διὰ τὴν προκειμένην ἔφασιν (**).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Π. Ν. 13 § 20 21.

(*) Πρὸς τὴν τελείαν ταύτην δικονομικὴν ἐφαρμογὴν τὸ Ἐφετεῖον ἐμμένει διὰ πολλῶν ἀποφάσεων του τὰς ὁποίας θὰ καταχωρήσωμεν ἐν καιρῷ. — Πρὸβλ. καὶ Ἄρ Πάγ 20 τοῦ 91 καὶ 10 τοῦ 92. — καὶ Ἐφ. Ἄθ. 506 τοῦ 91.

(**) Σύμφωνα μὲν καὶ αἱ 243 τοῦ 91, καὶ 140 τοῦ 93 Ἄρ. Πάγ. — 341 τοῦ 94 Ἐφ. Ἄθ. — καὶ 14 τοῦ 90 Ἐφ. Λαρίσης, πλὴν διαφωνοῦμεν, διότι οὐδαμῶθεν προκύπτει ὅτι καὶ ὁ ἀντίδικος τοῦ ἀνηλίκου δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἔλλειψιν τῶν διατυπώσεων, οὔτε εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀναλάβῃ δικαστικὸν ἀγῶνα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου ἐὰν τὸν εὐνοῦσι, κατ' ἀνάσθητα διαδίκων νὰ δύνηται νὰ ἀνατρέψῃ ὁ ἀνήλικος (Aubry et Rau § 414. Laurent tom. V. § 84).

βιβλ. 19 τίτλ. 1.) ὁ ἀγοραστής, καθ' ὃ καρπούμενος τὸ ἀγορασθέν, ὀφείλει τόκους τοῦ τιμήματος ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ πράγματος (παράβ. Νομολ. Δικ. ἐν Πείρᾳ Ἰωαννίδου σ. 3539 καὶ 5394 καὶ ἐπὶ μὴ διὰ τῆς πληρωμῆς δέ, ἦν δὲ ἀμφισβητεῖ, ἀπέναντι τόκου δρ. 200 συνωμολόγησε τὴν ἀνωτέρω ὑποχρέωσιν ὁ ἐφεσίβλητος.

Ἐπειδὴ νόμιμος τόκος κατὰ τὸν Ἰόνιον Κώδ. (ἄρθρον 1760 καθόσον ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ΜΓ' πραξίως τοῦ Ζ' κοινοβουλίου) ἐστὶ 10)οο, κατ' ἔτος, ὅταν τὸ δάνειον δὲν ἐξασφαλίζεται δι' εἰδικῆς ὑποθήκης, ὀρθῶς ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπελόγησε τοσοῦτον τόκον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἄριθ. 1349 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ Ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Δάνειον Τραπεζῆς ἐπ' ἀνοικτῶ λισμῶ — ἀνατοκισμὸς — ἐγγραφή ὑποθήκης

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἔτι κατὰ τοὺς Νόμους περὶ Τραπεζῆς (ἄρθρ. 5 τοῦ ΕΖ' τοῦ 1864 περὶ χρεωλυτικῶν καὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ δανείων ἄρθρ. 12 τοῦ ΦΚΣΤ' τοῦ 1859 περὶ δανείων ἐξ ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ καὶ ἄρθρ. 8 καὶ 9 τῆς μετὰ τῆς Τραπεζῆς συμβάσεως τοῦ Δημοσίου τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1880) ὀρίζεται ὡρισμένως τόκος 8 καὶ 7 τοῖς ο)ο. δὲν ἐπιτεταῖ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ὁ ἀνατοκισμὸς λόγῳ ὅτι διὰ τοῦ ἀνατοκισμοῦ ὁ τόκος ὑπερβαίνει τὸ ὡς ἀνωτέρω ὀριζόμενον 8 καὶ 7 τοῖς ο)ο καθόσον ρητῶς τὸ ἄρθρον 18 τοῦ ΦΚΣΤ' Νόμου ἐπιτρέπει τὸν ἀνατοκισμὸν, ὡς καὶ ὁ Νόμος ρΕΕ' τοῦ 1882, ἔχει δὲ λόγον ἢ περὶ ἀνατοκισμοῦ διάταξις, τὴν μὴ ἐμπρόθεσμον πληρωμὴν τοῦ τόκου κατὰ τὴν συμφωνίαν (*).

Ἐπειδὴ νομίμως ἐνεγράφη ὑποθήκη δυνάμει τῶν ἀνωτέρω συμβολαίων, καίτοι τὸ δάνειον εἶναι ἐπ' ἀνοικτῶ λογαριασμῶ καὶ ἐκ τοιοῦτου λογαριασμοῦ ἀπαιτήσεις δὲν εἶναι ἀμέσως ἀπαιτητῆ, καθ' ὅσον ὁ δανειστής ἐπ' ἀνοικτῶ λογαριασμῶ ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἔχη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὀφειλέτου τὸ συνωμολογηθὲν ποσὸν ἄλλως θεωρεῖται παραβιάζων τὴν σύμβασιν (Paul-Pont Τόμ. 12 § 711).

Ἄριθ. 1358 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἐπιχώρισις συμβιβασμοῦ πτωχεύσεως — ἀπόφασις ἀναβάλλουσα μέχρι πέρατος ποινικῆς δίκης — ἐφεσις ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ περιεχομέ-

(*) Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀντίθετον γνωμοδότησιν τοῦ Ρ α κ τ ι β ἂ ν κατεχώρησεν ἡ «Θέμις» ἐν σελίδι 431 Η' τόμου αὐτῆς.

νου τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, δι' αὐτῶν οὔτε ὀριστικῶς ἐκρίθη ἡ διαφορὰ ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ἐπιχώρισιν ἢ ἀκύρωσιν τοῦ συμβιβασμοῦ τῆς πτωχεύσεως ἐταιρίας ἀδελφοὶ Π*** οὔτε ἀπόδειξις τῆς διετάχθη, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνεβλήθη ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις μέχρι τῆς περατώσεως τῆς ποινικῆς δίκης ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπιᾷ τῶν πτωχευσαντων αἱ τοιαῦται ὅμως ἀποφάσεις πρὶν τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς, δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐφεσιν οὐ μόνον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 181, 515 § 2 καὶ 749 § 1 τῆς Πολ. Δικονομ. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 539 ἐδαφ. 4 τοῦ περὶ πτωχεύσεως κλπ. Νόμου, καθ' ἣν δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐφεσιν αἱ ἀποφάσεις περὶ ἀναβολῆς τοῦ συμβιβασμοῦ ὅθεν ἡ ὑπὸ τυχῆταισιν ἐφεσις ἀπαράδεκτος ἐστὶ κατὰ τὴν σχετικὴν ἐνστασιν τοῦ ἐφεσίβλητου (*).

Ἄριθ. 1362 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Πληρεξουσιότης ἐν προδικασίᾳ εἰκάζεται — ἐγκρίσις μεταγενεστέρα.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς παρ' ἡμῖν κειμένους δικονομικοὺς ὀρισμούς, τοὺς τὴν ἐν γένει ἔκτασιν τῆς πληρεξουσιότητος διέποντας, ἀπικεῖται μὲν ἀληθῶς καὶ δὴ πρὸ πάσης συζητήσεως ἡ ἀπόδειξις τῆς πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης δοθείσης νομίμως ἐντολῆς ἀλλ' ἢ πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσις ἄρχεται κυρίως καὶ μόνον ἀπὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως καὶ οὐχὶ πρὸ αὐτῆς. Ἐκ τούτων δὲ συνδυαζομένων καὶ ἀφ' ἐνός μὲν πρὸς τ' ἄρθρ. 91 καὶ 92 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἃ αἱ παρὰ τῶν ἐν αὐτοῖς μνημονευομένων προσώπων ἐπιχειροῦμεναι πράξεις εἰκάζονται ὡς κατ' ἐντολὴν τῶν διαδίκων ἐνεργηθεῖσαι καὶ ἀφ' ἐτέρου πρὸς τὸν γενικὸν τοῦ δικαίου κανόνα, ὅστις προσκυροῦται διὰ ρητῶν διατάξεων (12 (46. 3) τῶν Πανδ. καὶ Βασιλ. (26. 5) 12), καὶ κατὰ τὸν ὅποιον ἡ ἐγκρίσις εἰσικεν ἐντολῆ, εὐλόγως δύναται νὰ συναχθῆ ὡς συμπεράσμα, ὅτι αἱ παρ' ἀδελφοῦ ἢ υἱοῦ τῶν διαδίκων ἐπιχειροῦμενάι προπαρασκευαστικαὶ τῆς δίκης πράξεις ἐγκριθεῖσαι ὅπως δῆποτε παρὰ τοῦ οὕτωσιν ἀντιπροσωπευθέντος, θεωροῦνται καὶ εἶναι ἰσχυραὶ, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχη πληρεξουσιον αὐτοῦ, πρὸς τὸν ἐνεργήσαντα ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐγκριθεῖσαν πρᾶξιν. Καθόσον συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω ἀναπτυσσόμενα, προκειμένου περὶ ἀπλῶν προπαρα-

(*) Μᾶλλον ὀριστικῆ δύναται νὰ θεωρηθῆ ἡ πρῶτος δίκος ἀπόφασις, ὅπως ἐπὶ παρεμφεροῦς θέματος παρεδέχθη τὸ Ἐσπετιον Ἀθηνῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 294 καὶ 594 τοῦ 96 ἀποφάσεών του.

σκευαστικῶν ἐνεργειῶν, ἡ πλήρεξουσιότης ἀναπληροῦται τέλειον διὰ τῆς ἐπερχομένης ἐγκρίσεως Ὅθεν κατὰ τοῦτο ὀρθῶς ἡ προηγουμένη ἀπόφασις καὶ συμφώνως πρὸς τὸν νομον, ἐθεώρησεν ἀποκρουστῆσαν τὴν περὶ ἀκυρώσεως τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς παρουσίας δικῆς ἐγγραφου, ὑποβληθεῖσαν ἀρχῆθεν ἔνστασιν. Καθόσον ἀφοῦ ἡ ἐφεσις (ἧτις ὡς πρᾶξις προδικασίας, ἡδύνατο ὡς ἐρρήθη νὰ ὑπογραφῆ ἐγκύριως καὶ παρ' ἀδελφοῦ) ἐνεκρίθη κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, παρὰ τῶν ἐκκαλούντων, αἰτησαμένων ρητῶς τὴν παραδοχὴν αὐτῆς, ἔπεται κατ' ἀνάγκην, ὅτι δὲν ὑφίστατο ἡ παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἀξιωθείσα καὶ ἀξιουμένη ἀκυρότης.

Ἄριθμ. 1371 (1896)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀπόφασις τελεσιδικίας κατὰ Δημοσίον — παραγραφὴ Λογιστικοῦ Νόμου — ἐμπόδια ἐξ Ἀρχῆς — κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ τοκοφόρου ἀπαιτήσεως — μετουσιοὶ αὐτὴν εἰς παρακαταθήκην ἔντοκον — ἀπαλλαγὴ διὰ καταθέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ στοιχ. ΣΙΒ' τῆς 1ης 8βρίου 1852 νόμος, ἀποφαίνεται μὲν διὰ τοῦ ἄρθρ. 69 ὅτι ἀπαραγράφεται πρὸς ὄφελος τοῦ Κράτους καὶ ἐξαλείφεται πᾶν χρέος δημοσίον, ἐὰν δι' ἔλλειψιν ἀποχρώσεως δικαιολογίας δὲν ἀνεγνωρίσθη, δὲν διετάχθη ἡ πληρωμὴ καὶ δὲν ἐπληρώθη ἐντὸς πέντε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως ἐτῶν», συγχρόνως ὁμοίως ὀρίζει διὰ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ὅτι ἡ τοῦ προηγουμένου διάταξις στερεῖται ἰσχύος καὶ δὲν ἐφαρμοζέται, ὅταν τὸ χρέος δὲν ἐπληρώθη ἔνεκεν ἐμποδίου ἐκ μέρους τῆς ἀρχῆς προελθόντος. Ἐκ τούτων δέ, συνδυαζομένων καὶ ὀρθῶς ἐν συνόλῳ ἐρμηνευομένων, εἰκότως δύναται νὰ συναχθῆ ὡς συμπέρασμα ὅτι, ὡς αἰεὶ πρόκειται περὶ ἀπαιτήσεως τελεσιδικίως ἐπιδικασθείσης, δι' ἣν δὲν ὑπάρχει ἀποχρῶσα περὶ μὴ πληρωμῆς δικαιολογίας καὶ ἀπέναντι τῆς ὁποίας μάλιστα ἐνηργήθησαν καὶ διάφοροι καταβολαί, ἡ μὴ τοῦ ὄλου ἐξόφλησις δὲν δύναται βεβαίως ν' ἀποδοθῆ ἢ εἰς ἐμπόδιον τῆς ἀρχῆς προερχόμενον εἴτε ἐξ ἔλλειψως τῆς πιστώσεως, εἴτε ἐξ ἄλλου τῆς ὑπηρεσίας λόγου, μὴ ἀφορῶντος τοῦ δικαιουμένου τὸ πρόσωπον. Ἀφοῦ δὲ ἐν προκειμένῳ ἡ ἐπίδικος ἀπαιτήσις, εἶχεν ἐπιδικασθῆ τελεσιδικίως, ἀπέναντι αὐτῆς ἐνηργήθησαν διάφοροι μέχρι τῆς 3 Μαρτίου 1881 καταβολαί (ἐκάστη τῶν ὁποίων ὁμολογεῖται μάλιστα ὅτι διεδέχετο τὴν προηγουμένην πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς πενταετίας) καὶ μετὰ τὴν παρὰ τρίτων γενομένην κατάσχεσιν μέρους τῆς ἀπαιτήσεως, τὸ Δημοσίον ἐνηργήσεν, ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος, κατάθεσιν τοῦ

ὄλου ποσοῦ, ὅπερ, κατ' αὐτό, ὠφείλετο εἶτι πρὸς τελείαν ἐξόφλησιν. ἔπεται λογικῶς ὅτι ἡ μὴ πληρωμὴ τῆς ὄλης ἀπαιτήσεως προῆλθεν ἐξ ἐμποδίου τῆς ἀρχῆς καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι ἡ ἀγωγή πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας ἀπὸ τῆς τελευταίου γενομένης καταβολῆς, λαβούσης ὡς ἐρρήθη χώραν τὴν 9ην Μαρτίου 1881, δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ θεωρηθῆ ὡς παραγεγραμμένη.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος παρ' ᾧ ἐνεργεῖται συντηρητικὴ χρηματικῆς ἀπαιτήσεως κατάσχεσις, καθίσταται μὲν ἀληθῶς, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιτακτικὴν τῶν ἄρθρων 889 καὶ 929 τῆς Πολ. Δικονομίας διάταξιν, τοῦ ἀντικειμένου τῆς κατασχέσεως θεματοφύλαξ, πλὴν δὲν ἀπαλλάσσεται ἐκ τούτου (ἐὰν ἡ ἀπαιτήσις καὶ πρὸ τῆς ληψέως τοῦ τοιοῦτου προφυλακτικοῦ μέτρου ἦν τοκοφόρος) καὶ τῆς πρὸς καταβολὴν τόκων εὐθύνης, ἧτις, κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν πολιτευόμενον δικαίον, ἐξακολουθεῖ οὐδὲν ἦττον ὑφισταμένη καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀκόμῃ περιπτώσει. Καθ' ὅσον, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Νόμου 26 § 1 (16. 3) τῶν Πανδ. καὶ ἐπὶ τῶν ἀνωμάτων λεγομένων παρακαταθηκῶν, ἦτοι τῶν εἰς πράγματα ἀντικαταστατὰ ἀφορωσῶν, δὲν ἀπαγορεύεται κατὰ κανόνα ἡ συνομολόγησις πληρωμῆς τόκων. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι ἡ εἰς χεῖρας τρίτου ἐνεργουμένη κατάσχεσις δὲν ἀλλοιοῖ οὔτε τὴν ιδιότητα, οὔτε τὸς νομίμους τῆς ὀφειλῆς συνέπειας, ἐμποδίζουσα μόνον τὴν εἰς τὸν δανειστὴν, μέχρι τοῦ πέρατος τῆς σχετικῆς δικῆς, καταβολὴν τοῦ χρέους, καὶ μεταβάλλουσα ἀπλῶς αὐτὸ εἰς παρακαταθήκην ἔντοκον (πρβλ. Roger 430. Carré ζήτ. 1955) (*).

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος, εἰς χεῖρας τοῦ ὁποιοῦ ἐνεργεῖται κατάσχεσις, οὐ μόνον ὀφείλει, συμφώνως πρὸς τὴν σαφῆ τῶν ἄρθρ. 919 καὶ 927 τῆς Πολ. Δικονομίας διάταξιν, νὰ φυλάττη παρ' αὐτοῦ τὰ κατασχεθέντα ἀντικείμενα, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑποχρέσεως ταύτης ὡς καὶ τῶν ἐπιβλαβῶν αὐτῆς συνεπειῶν δὲν δύναται κατὰ νόμον (Κ. (8. 43) 9) ν' ἀπαλλαγῆ, ἐκτὸς μόνον ἂν καταθέσῃ τὸ ὀφειλόμενον παρὰ τῷ δικαστηρίῳ καθόσον, ὡς συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 1039 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ κατάσχεσις, δὲν κωλύει πᾶσαν ἐν γένει καταβολὴν, ἀλλὰ μόνον τὴν πρὸς τὸν δανειστὴν τοιαύτην. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται κατ' ἀνάγκην, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου γενομένη, ἐν εἴτει 1875 παρὰ τῷ Κεντρικῷ Ταμείῳ κατάθεσις (καὶ ἂν εἰδοποιήθη περὶ τούτου ὁ δανειστὴς), οὐδεμίαν ἀπολύτως περιποιεῖ αὐτῷ ὠφέλειαν. Καθόσον ἡ τοιαύτη κατάθεσις ἡδύνατο μὲν ἀληθῶς ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἐναγόμενον τῶν σχετικῶν ὑποχρεώσεων, ἀλλὰ μόνον ἐὰν ἐγίνετο

(*) Σύμφωνος 37 τοῦ 90 Ἄρ. Πάγ.

καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἐνάγοντος, διότι τότε αἱ διατάξεις τοῦ νόμου ἤθελον τροποποιηθῆ δι' ἀμοιβαίας συναίνεσεως· τοιαύτην ὁμως συναίνεσιν οὔτε ἐπεκαλέσατο οὔτε ἐπικαλεῖται καὶ σήμερον τὸ Δημόσιον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος 7 (22. 1) τῶν Πανδ. εἰς ὃν ἀναφέρεται ἐπιβουλητικῶς τὸ Δημόσιον, καὶ κατὰ τὸν ὅποιον, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ πιστωτοῦ ὅπως λάβῃ τὸ προσφερόμενον δάνειον, ὁ ὀφειλέτης καταθέτων παρὰ τρίτῳ τὸ ποσὸν ἀπαλλάσσεται πάσης περαιτέρω εὐθύνης, δὲν δύναται καὶ κατὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν κρίσιν νὰ θεωρηθῆ ὡς τροποποιῶν τ' ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα ὀρθὰ συμπεράσματα. Καθόσον ἐν τῷ θέματι τῆς ἐρμηνευομένης διατάξεως, πρόκειται περὶ προσφορᾶς ἀδικαιολογητικῆς ἀποκρουσθείσης, ἤτοι περιπτώσεως, πρὸς ἣν ἀτόπως ἐξομοιοῦται παρὰ τοῦ ἐναγομένου, ἢ εἰς χεῖρας τρίτου κατάσχσεις, καθ' ἣν ἢ ἀκουσία τοῦ πιστωτοῦ ἀδυναμία πρὸς λήψιν τῶν ὀφειλομένων δὲν δύναται βεβαίως νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐκουσία ἄρνησις γενομένης προσφορᾶς, παρέχουσα τῷ ὀφειλέτῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καταθέσῃ τὰ κατασχεθέντα οὐχὶ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ ἀλλὰ παρὰ τρίτῳ, καὶ ἄνευ συναίνεσεως ἢ ἐγκρίσεως τοῦ δανειστοῦ.

Ἄριθ. 1372 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΖΗΑΗΜΩΝ

Παραχώρησις περιουσίας — ὀφειλέτης ἀκτήμων —
δυστύχημα οὐ πάντως ἀποδεικτέον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 687 τῆς Πολ. Δικον. προκύπτει ὅτι καὶ οἱ ἀκτήμονες, ἐὰν εἴναι τίμιοι ὀφειλέται, δὲν ἀποκλείονται τοῦ εὐεργετήματος τῆς παραχωρήσεως τῆς περιουσίας τῶν, δὲν εἶναι δὲ ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ αἰτηθῆ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἢ ἀποδείξει δυστυχήματός τινος ἵνα συγχωρηθῆ αὐτῷ ἢ παραχώρησις, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἢ κατὰστασις, ἐν ἣ εὐρίσκεται, προῆλθε οὐχὶ ἐκ δόλου ἢ ἀσυγγνώστου ἀμελείας αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἀποδείξις δυστυχήματος χρησιμεύει κυρίως ἵνα προφανεστέραν καταστάσῃ τὴν τιμίαν αὐτοῦ διαγωγὴν. Ὡστε ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐκτιμήσῃ ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων αὐτῷ οικονομικῶν περιπετειῶν, ἂν ὑπάρχωσιν αἱ πρὸς παραχώρησιν τῆς περιουσίας προϋποθέσεις τοῦ νόμου ὅρα καὶ Οἰκονομ. Ἐγγ. Πολ. Δικον. ἐκδ. Δ' σελ. 704 ὑποσημ. 2). Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου συντρέχουσιν ἅπασαι αἱ προϋποθέσεις τοῦ νόμου, καθόσον ὁ αἰτῶν φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὦν, καὶ μηδὲν εἰσέτι κερδαίνων ἐξ ἀτομικῆς αὐτοῦ ἐργασίας ἀλλὰ τρεφομενος καὶ συντηρούμενος ὑπὸ τῶν

γονέων του, εἶναι τίμιος ὀφειλέτης, μὴ δυνάμενος νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς δανειστάς του, ἐλλείψει ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας. Ἄν δὲ αἱ κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις τῶν παρισταμένων νῦν δανειστῶν του, προῆλθον ἐξ ἐγκληματικῆς πράξεως, ἔνεκεν τῆς ὁποίας κατεδικάσθη εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὰ τῆς ποινικῆς δίκης ἐξόδα, τοῦτο δὲν καθιστᾷ αὐτὸν μὴ τίμιον ὀφειλέτην, ἐπομένως ἢ ἐκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου τὰ ἐναντίᾳ παραδεξαμένη, μεταρρυθμιστέα καθίσταται (*).

Ἄριθ. 1375 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Κοινοπραξία ἐκ κληρονομίας — ἔννοια καὶ ἔκτασις — ἀπόκτησις ἰδίῳ ὀνόματι — διανομὴ καὶ ἀκνήτων, καὶ Νόμοι Χαρτοσήμου καὶ Μεταγραφῆς — καθολικὴ ἔταιρία — ἔθιμον ὑπὲρ ἀνηλικίου — πρότασις αὐτοῦ ἐφεισμως ὑπὸ ἐφεισιβλήτου ἐνάγοντος — ἔννοια Λεοντείου ἑταιρίας.

Ἐπειδὴ ἀνεξαρτήτως τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, ἥτις διὰ τοῦ θανάτου τοῦ κοινοῦ πατρὸς, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα περιήλθεν εἰς τοὺς διαδίκους, ἐπιδιώκεται διὰ τῆς ἀγωγῆς ἢ διανομῆ καὶ τῶν ἄλλων ἀναφερομένων ἐν αὐτῇ ἀκινήτων καὶ ἀπαιτήσεων, τούτεστι στοιχείων περιουσίας, ἅτινα ἐκτήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἢ τοιαύτη δὲ ἀξίωσις στηρίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπὶ μόνου τοῦ λόγου τῆς κοινοπραξίας, εἰς ἣν τυχηρῶς διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς κληρονομήσεως τοῦ κοινοῦ πατρὸς περιέστησαν οἱ διαδίκου, καὶ τῆς ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς κοινῆς περιουσίας κτήσεως τῶν εἰρημένων στοιχείων περιουσίας. Καὶ ὀφείλει μὲν, κατὰ τὰ ἐν τοῖς νόμοις κείμενα, ὁ κοινωνὸς νὰ ἀποδώσῃ ὅ,τι ἐκ τοῦ κοινοῦ πράγματος ἀμέσως περιήλθεν εἰς αὐτόν, καθὼς καὶ ὅ,τι ἐμμέσως διὰ τοῦ κοινοῦ πράγματος ὡς ὄργανου κτήσεως (Ν. 3 πρ. Ν § 3, Ν. 6 § 1, 2 καὶ 4, καὶ Ν 24 Πανδ. 10. 3), ἀλλὰ κατ' οὐδεμίαν νόμου διάταξιν καθίστανται κοινὰ ἢ εἶναι ὑπόχρεως ὁ κοινωνὸς νὰ ἀποδώσῃ πλὴν τῆς προσηκούσης τῷ ἐτέρῳ κοινωνῷ ἀναλογίας τῶν εἰσπραχθέντων εἰσοδημάτων καὶ τὰ διὰ τῶν εἰσοδημάτων τούτων κτηθέντα ἀτομικῶς ἐπ' ὀνόματι τοῦ κοινοῦ κτήματα οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῶσι ταῦτα

(*) Ὁμοίᾳ ἀκριβῶς καὶ ἡ 880 τοῦ 94 ἰδίου Ἐφετείου. Ἄλλ' ἡ 471 τοῦ 95 ἰδίου φαίνεται ἀντίθετος, ἐρμηνεύουσα ὅτι ἢ καταδίκη δὲν εἶναι τυχαῖον δυστύχημα, ἀλλὰ προέρχεται ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ ὀφειλέτου· συνεπῶς δὲν τὸν ἔκρινεν ἄξιον τοῦ εὐεργετήματος ὡς μὴ ἀποδειχθεισῶν ζημιῶν ὅπως ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τοῦ ὀφειλέτου.

ὡς ἐκ τῶν κοινῶν παραχθέντα, ἀλλὰ διὰ τῆς φιλοπονίας ἢ καὶ τῆς ἀπλῆς αὐτοβουλίας τοῦ κοινωνοῦ καθ' ὠρισμένον τρόπον διαθέσαντος τὰ ἐκ τῶν κοινῶν εἰσοδήματα. Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη κατὰ τρόπον ἀναμφιβολον ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῶν ἐπὶ ἐταιρίας κρατούντων, καθ' ἃ δὲν γίνονται κτήμα τῆς ἐταιρίας ὅσα ἐκ τῶν κοινῶν χρημάτων, ἰδιῶ ὀνόματι, ἀποκτᾷ ὁ συνεταιρος, οὔτε ὀφείλει οὗτος πλὴν ἐπὶ καθολικῆς ἐταιρίας νὰ καταστήσῃ ταῦτα κοινά, ἀλλ' ἀπλῶς ὀφείλει ἀποζημιωσιν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν κοινῶν χρημάτων (N. 74. Πανδ. 17. 2. N. 4 Κώδ 3 38). Ἄλλ' οὔτε διατυπύεται ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθὰ ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς ἀσφαλῶς συναίγεται, ὡς ἡ εὐθεία ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἀλλοτρίων ἀγωγῆ, καθὰ ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς ἀσφαλῶς συναίγεται, ὡς ἡ εὐθεία ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἀλλοτρίων ἀγωγῆ, δὲν στηρίζεται τούτεστιν εἰς τὴν κατὰ διαχείρισιν ἀλλοτρίων ὡς τοιαύτην ἐνέργειαν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ πράξεων, δι' ὧν ἐκτῆσατο ὁ ἐναγομένος τὰ ἀναφερόμενα στοιχεῖα περιουσίας. Ἐνα ἐξετάσθη ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην ἡ ἀγωγή. Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὰ ἀκίνητα, ἡ ἀξιῶσις τοῦ ἐνάγοντος περὶ διανομῆς αὐτῶν ὡς κοινῶν, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν πατρικῶν κτημάτων ἀτομικῶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐκτῆθησαν. ἀποκρούεται οὐ μόνον ἐκ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ΑΧΚΕ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου (42 τοῦ παλαιοῦ) καὶ τοῦ Νόμου περὶ Μεταγραφῆς, καθ' οὗς ἀἠ κυριότης τῶν ἀκινήτων δὲν μεταβιβάζεται ἄλλως ἢ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου καὶ μεταγραφῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀναλογίας τῶν καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς καθολικῆς ἐταιρίας κρατούντων, καθ' ἃ τὰ μετὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς ἀποκτηθέντα παρὰ συνεταιροῦ δι' ἑαυτόν, δὲν μεταβαίνουνσιν αὐτοδικαίως εἰς τὴν κοινὴν τῶν ἐταίρων κυριότητα, ἀλλὰ ἐνοχικὴν μόνον ἔχει ὑποχρέωσιν ὁ ἀποκτήσας νὰ καταστήσῃ αὐτὰ κοινά (N. 74, N. 52 § 16 Πανδ. 17. 2), ἐνῶ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς δὲν ἐπιδιώκεται ἡ ἀνακοίνωσις, ἧτσι ἡ κατὰ τὸ προσήκον μέρος μεταβίβασις τῶν ἀτομικῶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κτηθέντων ἀκινήτων, ἀλλ' ἡ διανομὴ αὐτῶν ὡς ἡδὴ κοινῶν, τοῦ πρὸς διανομὴν δικαίωματος ἐγκειμένου ἐν αὐτῇ τῇ συγχυριότητι καὶ τῆς περὶ τούτου ἀγωγῆς πραγματικῆς ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην θεωρουμένης.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου ὅτι συνέστη κατ' ἀμοιβαίαν συναίνεσιν κοινωνία περιουσίας, ὅτι τούτεστι διὰ σιωπηρᾶς, κατόπιν δὲ καὶ ρητῆς συμφωνίας μετετράπη ἡ τυχαία κοινοπραξία εἰς καθολικὴν ἐταιρίαν, εἶναι προδήλως ἀπαράδεκτος, μὴ περιεχόμενος ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ μεταβάλλων τὴν βᾶσιν αὐτῆς· ὁ δὲ ἕτερος τοῦ ἐφεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς περὶ ἐθίμου, καθ' ὃ ἐπὶ

τυχαίας κοινοπραξίας, εἰς ἣν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ κοινῶ πατρὸς οἱ ἀδελφοὶ περιῆλθον, καὶ ἂν μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχωσιν ἀνήλικοι, πᾶν τὸ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κοινοπραξίας ἀτομικῶς ὑπὸ τῶν κοινῶν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς κοινῆς περιουσίας ἀποκτώμενον γίνεται κοινόν καὶ ὑπάρχει ὑποχρέωσις πρὸς ἀνακοίνωσιν αὐτοῦ, ἀβασίμως ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλούντος ὡς ἀπαράδεκτος, μὴ περιεχόμενος ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ μὴ ὑποβληθεὶς ἄλλως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὴν πρώτην πρωτόδικον συζήτησιν, καθ' ἣν ἡ ὑπόθεσις ἐδικάσθη κατ' ἀντιμαλίαν μὲν αὐτοῦ, ἐρήμην δὲ τοῦ ἐναγομένου, διότι τὸ ἐθίμον δὲν βασιζει τὴν ἀγωγήν, ἵνα ἀποβαίνει ἀπαραίτητος ἡ ἐν αὐτῷ ἐπίκλησις αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποτελεῖ τὸν ἐφαρμοστέον κανόνα τοῦ δικαίου, ὅστις μὴ ἀπορρέων ἐκ νομοθετικῆς πηγῆς καὶ μὴ κατ' ἀνάγκην γνωστὸς τῷ δικαστῇ, καταβαίνει ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην εἰς τὴν τάξιν τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν καὶ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἄνευ προτάσεως τῶν ἀποτελούντων αὐτὸν στοιχείων, ἡ δὲ μὴ πρότασις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος κατὰ τὴν πρώτην πρωτόδικον συζήτησιν δὲν ἐπάγεται ἐν προκειμένῳ τὸ ἀπαράδεκτον αὐτοῦ ἐφεσίμως ὑποβαλλομένου ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος, λεκτικῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 747 ἐδάφ. 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τὸ δικαίωμα τῆς ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ προτάσεως πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν συντελούντων πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως, ἀφοῦ οὐδεμίαν ποιεῖται τὸ ἄρθρον τοῦτο διάκρισιν μεταξὺ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου ἢ ἐνάγοντος. Καὶ ἀναφορικῶς μὲν πρὸς τὰ ἀκίνητα, ἅτινα κατὰ τὴν ἀγωγήν ἀτομικῶς ἐκτῆθησαν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν πατρικῶν κτημάτων, καὶ ὧν ζητεῖται ἡ διανομὴ ὡς ἡδὴ κοινῶν, οὐχὶ δὲ ἡ ἀνακοίνωσις αὐτῶν, τὸ μνησθὲν ἐθίμον δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ τὴν ἀγωγήν, ἀντικείμενον εἰς τοὺς νεωτέρους περὶ Χαρτοσήμου καὶ Μεταγραφῆς Νόμους, καθ' οὗς ἡ κυριότης τῶν ἀκινήτων δὲν μεταβιβάζεται ἢ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου καὶ μεταγραφῆς αὐτοῦ ἀναφορικῶς ὁμοῦ πρὸς τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀτομικῶς ἐν ὀνόματι τοῦ ἐναγομένου συστάσας ἀπαιτήσεις, εἴτε ἐκ συμβολαίων, εἴτε ἐκ γραμματίων, εἴτε ἐξ ἀπλῆς χορηγήσεως πιστώσεων ἀπορρεούσας, διὰ χρημάτων προελθόντων ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῶν εἰσοδημάτων τῆς πατρικῆς περιουσίας, τὸ ἐθίμον τοῦτο ἀποβαίνει ἐξετάσιμον, καθόσον κατὰ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ διατύπωσιν, συνιστᾶται διὰ τοῦ ἐθίμου καθολικῆς ἐταιρίας, σιωπηρῶς καταρτιζομένη, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἡ μετοχὴ τοῦ ἀνήλικου κοινωνοῦ εἰς τε τὰς ζημίας καὶ τὰ κέρδη τῆς ἐταιρίας, (ἐνθεν προδήλως δὲν ἠδύνατο νὰ ἰσχύσῃ τὸ ἐθίμον, ἀντιβαίνον εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νεωτέρου περὶ ἐπιτρο-

πείας Νόμου, καθ' ἣν ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ἔχειν τῆς συναϊνέσεως τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ νὰ συναπολογῆται ὑποχρέωσιν, ἢ ν' ἀπκλλοτριώσῃ τὴν περιουσίαν του). ἀλλὰ καθολικὴ ἔταιρία, ἀποτελεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ μετοχὴ τοῦ ἀνηλικίου εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐνηλικίου καινωνοῦ διὰ τῆς διαχειρίσεως τῶν εἰσοδημάτων τῆς πατρικῆς περιουσίας κτηθέντα ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ στοιχεῖα περιουσίας, ἢ δὲ ἀπὸ τῶν ζημιῶν ἀπαλλαγῆ τοῦ ἀνηλικίου δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὴν ἰσότητά τῶν συναλλαττομένων ἐνταῖς συναλλαγαῖς, ἵνα θεωρηθῆ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέφικτος ἢ μόρφωσις τοιοῦτου ἔθιμου, καθὰ ἀβασίμως ὁ ἐκκαλῶν διατείνεται, διότι ὁ νόμος ἄδικον καὶ ἀρπακτικὴν θεωρεῖ μόνον τὴν λεοντείαν ἔταιριαν. καθ' ἣν ὁ μὲν ὄλον τὴν ζημίαν, ὁ δὲ ὄλον τὸ κέρδος οἰκείουται (N 29 § 2. Πανδ 17 2), δὲν ἀπαγορεύει δὲ οὐδ' ἀθέμιτον θεωρεῖ τὴν συνομολόγησιν ἔταιρίας, καθ' ἣν ἀπαλλάσσεται τῶν ζημιῶν εἰς ἐκ τῶν συνεταίρων μετέχων ἐξ ἀντιθέτου τῶν κερδῶν (N 29 § 1 αὐτόθι) "Ὡστε οὐδὲν τὸ ἀθέμιτον ἐνέχει ὁ χάριν προστασίας τοῦ ἀνηλικίου καινωνοῦ ἀποκλεισμός αὐτοῦ τῶν ζημιῶν, μετέχοντος μόνον εἰς τὰ κέρδη.

Ἄριθ. 1385 (1896)

Βίσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ἰόνιος Νομοθεσία—νόμιμος τόκος δανείου ἀσφαλιζόμενον δι' εἰδικῆς ὑποθήκης—τελεσιδικία διὰ ποσοστὸν τόκου μείζον—ἀνίσχυρος λόγῳ δημοσίας τάξεως—νέος Νόμος αὐξάνων ποσοστὸν—στερεῖται ἀναδρομικῆς δυνάμεως.

Ἐπειδὴ γενικὴ εἶναι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1760 Ἰον. Ἀστ. Κώδ. καθ' ἣν ὁ νόμιμος τόκος λογίζεται πρὸς ἕξ τοῖς ἐκατὸν κατ' ἔτος, ὅταν τὸ δάνειον ἐξασφαλιζῆται δι' εἰδικῆς ὑποθήκης, διότι πραγματεύεται ἐν γένει περὶ τοῦ νομίμου τόκου τοιαύτη δὲ οὕσα ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται, οὐ μόνον ὅταν πρόκηται περὶ ὑποθήκης κτηθείσης διὰ συμβάσεως, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης περιπτώσεως, καθ' ἣν γενᾶται ζήτημα περὶ τόκου νομίμου ἐξ ὑπερμερίας καὶ δι' ἣν δὲν ποιεῖ ὁ νόμος ἐξαιρέσιν καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπου ἡ ἀπαιτήσις προέρχεται ἐξ ἀποφάσεως, ὅταν καὶ διὰ ταύτην πλὴν τῆς γενικῆς ὑποθήκης, ἐνεγράφη πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ ὑποθήκη ἐπὶ ὠρισμένων κτημάτων τούτου θεθέντος καὶ μὴ ἀμφισβητουμένου ὅτι ἡ προκειμένη ἀπαιτήσις ἐξασφαλίσθη δι' εἰδικῆς ὑποθήκης, ἐγγραφείσης τὴν 17ην Νεβρίου 1875 ἐπὶ κτημάτων τοῦ ἐνάγοντος, ὁ ἰσχυρισμός τούτου, ὅπως ἐκτοτε ὁ τόκος τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης λογισθῆ πρὸς 6 ο)ο βᾶσιμος κρίνε-

ται. Ἡ ἀντίρρησις δὲ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι ὁ περιορισμός οὗτος τοῦ τόκου ἀντίκειται εἰς τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπιδικάζεται αὐτῷ τόκος πρὸς 10 ο)ο δὲν εἶναι βᾶσιμος, διότι αἱ ἀποφάσεις περὶ τόκου κατὰ τὸν Ἰόν. Κώδ. δὲν ἀποτελοῦν δεδικασμένον ὡς πρὸς αὐτόν, διότι ὁ τόκος εἶναι καθωρισμένος διὰ τοῦ νόμου καὶ δὲν δύναται διὰ συμβάσεως νὰ συμφωνηθῆ ἀνώτερος, διότι αἱ διατάξεις αὗται ἀφορῶσιν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, καὶ ἐπομένως αἱ περὶ τόκων διατάξεις αὐτῶν ὑποβάλλονται εἰς τὸν ἰσχύοντα νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΨΛΕ' τοῦ 1878, δι' οὗ ἐψηφίσθη νόμιμος πρὸς 8 ο)ο τόκος, ὅταν τὸ δάνειον ἐξασφαλιζῆται δι' ὑποθήκης δὲν δύναται νὰ ἔχη ἀναδρομικὴν δύναμιν ὅχι μόνον διότι ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ὁ νῦν ἐφεσίβλητος, ψηφίζεται βαρύτερος τόκος καὶ οὕτω προσβαλλονται κεκτημένα δικαιώματα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτός ὁ νόμος διὰ τῆς ἐν τέλει διατάξεως του ἐχούσης ὡς ἐξῆς: αἰτι ὁ νόμος οὗτος δὲν ἰσχύει διὰ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ εἰδικῆ ὑποθήκη συνομολογηθέντα δάνεια», ἀποκλείει ρητῶς τὴν ἀναδρομικὴν δύναμιν καὶ ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται πανταπασιν ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως προγενεστέρας οὔσης, ὡς καὶ τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης ὅθεν κατὰ ταῦτα τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ νῦν ἀντεκαλοῦντος βᾶσιμον ἐστὶ καὶ δέον γενομένης κατὰ τοῦτο δεκτῆς τῆς ἀντεφέσεώς του, νὰ μεταρρυθμισθῆ ἡ παραδεξαμένη τὰ ἐναντία ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει, ἵνα ὁ τόκος τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως ὑπολογισθῆ πρὸς 6 ο)ο μέχρι τῆς πραγματικῆς καταβολῆς.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ἀπόφασις ἀκυρωτικῆς ἐτους 1896 (*)

Διαθήκη, κωδικελλικὴ ρήτρα—ἐπιγεννησις ἀναγκαῖου κληρονόμου—Τί ἰσχύει.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον ἠρμήνευσε τὴν διαθήκην, ὡς καὶ ἡ ἐναγομένη ἀποδέχεται ἀλλ' ἡ ἐναγομένη διατείνεται ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἤμαρτεν ἀποφηνάμενον, ὅτι ἡ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν δια-

(*) Ἱστορικόν

Ὁ εἰσοδηματίας Λουδοβίκος Κ διὰ διαθήκης του συναταχθείσης ἐν ἔτει 1876, μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς κωδικελλικῆς ρήτρας, ἐγκατέστησε κληρονόμους του τὴν πρώτην σύζυγόν του, ἣν διεζεύχθη καὶ τὴν μητέρα του ὑποκατέστησε ὁ αὐταῖς μετὰ θάνατον ὡς κληρονόμοι τὸν δῆμον Ζ. Τὸ 1880 ἐγεννήθη αὐτῷ ἐκ μὴ νομίμου σχέσεως φυσικὴ κόρη, ἡ Μάρθα Κ. ἣτις διὰ μεταγενεστέρου γάμου μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, ἀνεγνωρίσθη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ἰὸ 1893 ὁ Λουδοβίκος Κ ἀπέθανε χωρὶς νὰ συντάξῃ ἄλλην διαθήκην. Πρὸ τούτου εἶχον ἀποθάνει ἡ τε μήτηρ του καὶ ἡ πρώτη σύζυγος ἣν διεζεύχθη. Συνεπῶς ἐγκατέστη ἐν τῇ κληρονομίᾳ ἡ μόνη νόμιμος